

מישיב נפש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

לענו וקחי נא
קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

גילוי אדיר על חודו של מחט

כל רקיע ורקיע, למעלה מן חיות הקדש, רגלי החיות כנגד כולם, קרסולי החיות כנגד כולם, שוקי החיות כנגד כולם, רכובי החיות כנגד כולם, ירכי החיות כנגד כולם, גופי החיות כנגד כולם, צוארי החיות כנגד כולם, ראשי החיות כנגד כולם, קרני החיות כנגד כולם... - האם אין אנו כאותם חסרי הבנה השוחקים ומתעלמים מהבלתי מושג מהם...

כנראה שלא ממש, עובדה שלקראת יום הכיפורים הבעל"ט מתכוונים אנו להידמות עליהם, לאותם מלאכים גדולים ועצומים, לא פחות...

נתאר לעצמנו לפתע את אותם חיידיקים מנסים להידמות לבני אדם, כמה חוכא ואטלולא יהיה בכך, ומה אתנו, איזה שייכות יש לנו עם יצורים ענקיים אלו, על ולמה אנו מנסים להידמות אל הבלתי מושגים הללו:

התשובה היא: "כי עיקר הנחת רוח עולה למעלה ע"י שבשר ודם בעולם ההסתר הזה ממליך אותו, זה חשוב מאד, כי מלאכים ושרפים שממליכים אותו ומיחדים אותו יש להשי"ת הרבה עד אין סוף, אך מכיון שאין להם בחירה, כי הרי הכל גלוי לפניו, כל אחד לפי דרגתו, לכן אין זה עיקר כוונת הבריאה, אלא על ידי עבודת הבשר ודם..." (אוס"מ, מכתב ס)

ואת זה אנו מכריזים ביום הקדוש; אין גדול מאתנו, אנחנו כוונת הבריאה ותכליתה, כן אתה, ולמה?

כי לך יש יצר הרע, כי לך יש נסיונות, כי יש לך יש בחירה, ולמלאכים אין, אז לא משנה מה הגודל, וכפי שמובא בצוואת הבעש"ט: "ובמה הוא (האדם) חשוב יותר מהתולעת העובד להבורא יתברך בכל שכלו וכחיו".

לא הגדול קובע, אלא היכולת להעלות נחת רוח לבורא יתברך, ואת זה אין לאף אחד, לא לקטנים מאתנו הגם שיש להם כוחות אדירים - אוי לו למי שחידק רע תוקף אותו חלילה - ולא לגדולים מאתנו. מה כן? הקושי, הנסיונות, והיכולת לשוב ולתקן:

"עלינו לדעת ולחרוט זאת היטב במוחנו ובלבנו: אין אנו מצויים שלא יהיה לנו יצר הרע; היצר הרע הוא 'נברא' של השי"ת, והוא נברא במטרה קדושה, כי על ידו יש לנו אפשרות להמליך את השי"ת ולגרום לו נחת רוח גדול (אוסף אמרים, אמונה ותפילה, עמ' שסד) - אשרינו מה טוב חלקינו!

הוא יושב בגינת העיר, סביבו התעופפו חבריו למאות, הורים עם ילדיהם, סבים עם נכדיהם, כולם ממהרים ועסוקים, כל אחד בתפקידו הוא.

והנה לפתע מגיח לו מאן דהו, מן הנכבדים שבהם, עם חדשה מסעירה; גילוי אמריקה? הרבה יותר!

'הגיע לאוזני ידיעה' - החל הלה לשאת את דברו בחשיבות - 'עד עתה נעלם היה מעינינו קיומם של בריות בסדר גודל פי טריליוני טריליונים מאתנו, אבל ממידע מהימן שהגיע לידי מתוך ספר עתיק יומין שהיה גנוז באוצרות אבות, עולה כי איננו היחידים כאן בעולם, אלא כאמור אנחנו מן הזעירים והקטנים ביותר מול בריות בסדר גודל אדיר ובלתי נתפס לפי ערכנו.

איזה שייכות יש
לנו עם יצורים
ענקיים אלו, על
ולמה אנו מנסים
להידמות אל
הבלתי מושגים
הללו...

'לשם השוואה' - המשיך הדובר בדבריו - 'אצבעו של הקטן שבין אותם בראים נעלמים, גדולה פי מיליארדי מיליארדים מכל עולמנו...'

פרכי השחוק שהחלו מהשוליים, הדביקו לאט לאט את הנוכחים כולם. אף אחד לא הסתפק לרגע לאי אמינות המידע הדמיוני שהשמיע מי שהפך לתמהוני, הנידון היה באיזה מחלה לקה הלה והאם יש תרופה למכתו...

ולכם הקוראים הנכבדים אגלה, כי כל השיח הזה התקיים על חודו של מחט, הלא הוא עולמם האדיר של כמה מיליוני חיידיקים (באקטעריעס) זעירים ובלתי נתפסים, שם במרכז אחת הערים המובחרות השמייע חידק נכבד את הדברים...

כוונתו היתה על גילוי מדהים שהגיע לאוזנו על קיומם של מין בני האדם אשר כאמור על ציפורנו של הקטן מבינו ניתן לבנות מאות אלפי עולמות בגודל חודו של מחט, בהם יגדלו מיליארדי חיידיקים מבלי להבין את מהות הקרקע עליהם הם עומדים, בסך הכל ציפורן קטנה!

נעזוב לרגע את עולמם של החיידיקים אשר איננו יודעים אם ניתנה להם הבינה להבין ולהשכיל כמה קטנים הם לערכנו, אבל איך בוחנים אנו החכמים מהם את אלו אשר גדולים מאתנו פי כמה, וכפי שלמדנו חז"ל (חגיגה דף יג): "מן הארץ עד לרקיע מהלך חמש מאות שנה, ועובי של רקיע מהלך חמש מאות שנה, וכן בין

• שאלה • מה התועלת
בתשובה שעושים בימים אלו
אם אחר כך נופלים מזה?

תשובה: מה שייך לומר, הרי לכך ירדנו לעולם, בן אדם בוחר בטוב ומתנהג כראוי ואז מגיעה ההעלמה חדשה, המטרה שתמליך את הבורא מחדש, תלמד בהתחדשות, תמליך אותו בהתחדשות, על ידי זה נעשים תיקונים חדשים למעלה, כל פעם בגוון שונה. אשרי מי שעובר את ימי חייו על ידי שהוא מתחדש שוב ושוב בכל פעם מחדש.

• שאלה • איך עושים תשובה?

תשובה: דרך משל כשאבא מכה את בנו כעונש על מעלליו, אז הבן צועק לאביו "טאטע! מער נישט!" (אבא! יותר לא!) זוהי הצעקה שצריכה לפרוץ מלב כל יהודי בימי התשובה "טאטע! מער נישט!"

• שאלה • איך יתכן שמיד אחרי יום
כיפור שנטהרנו מכל חטאתינו מיד
בשמו"ע של מעריב אנו אומרים
סלח לנו אבינו כי חטאנו ?

תשובה: כלל ישראל כלולים זה בזה כאדם אחד, ולדאבון לב כל עוד שלא נגאלנו ועדיין לא בא העולם אל תיקונו השלם, ישנם יהודים שכבר הספיקו להיכשל בחטאים בזמן מועט זה ועליהם אנו מבקשים, ולכן נוסח התפילה הוא תמיד בלשון רבים שמבקשים בשם הכלל.

וזה גם הביאור של וידוי על חטא שאומרים ביום כיפור ובתוכם חטאים שלא חטאנו ולא נחטא בע"ה לעולם, רק מתוודים בשם הכלל.

המהות שלנו הוא טוב

שמועס לבחורי ישיבת ויזניץ מאנסי - י"ט אלול תשפ"ו

זה מה שהבעש"ט פעל בעולם, ויהודים עבדו את השי"ת בעת האכילה השתיה והשינה והריקוד וכל ענין, תמיד היו דבוקים בהשי"ת. וכל זה היה בכח החידוש של הבעש"ט שאדם צריך להיות דבוק בהשי"ת יומם ולילה, עשרים וארבע שעות ביממה, הן בענייני הגשמיות והן בענייני הרוחניות.

כך היו הצדיקים חיים, תמיד בדביקות בהשי"ת.

ואיך זוכים להתקשר עם הצדיקים הללו?

ההתקשרות היא אהבה. כשאדם יודע שהעיקר הוא עבודת ה' כראוי, והוא רוצה שכל העולם יעבדו את השי"ת כראוי, אזי כשהוא רואה צדיק שהוא עובד את ה' כראוי, הרי הוא אוהב אותו באהבה יתירה, ב"ה שזה הצדיק זכה לכך. וממילא כשאני אוהב אותו ואני שמח בעבודתו הריני מקושר אליו, ובוזה בעצמו נחשב שגם אני עובד את השי"ת, כי בשורש כלנו אחד.

איך אפשר להחזיק עצמו בשמחה, לאחר שנכשל בעבודת ה'.

לפני הבריאה, כשהקב"ה אמר 'נעשה אדם', אמרו המלאכים 'עניתי לא לחטוא לפניך', אמר להם הקב"ה 'בראתי תשובה, לא רק שיש חרטה, אלא שנמחק החטא מהמציאות, נעקר הרע למפרע לגמרי, וכך הוא ממש. כי המהות שלנו רק טוב, הרע הוא רק נטפל ונספח מבחוץ.

בתורה"ק כתוב 'ואתם הדבקים בה' אלקים חיים כולכם היום', זה נאמר על כל יהודי, כפי מה שהוא דבוק בהקב"ה ורוצה בקרבתו, כך יש לו יותר ויותר חיים. וכשהוא יקום בתחיית המתים, כפי מה שהיה דבוק בהשי"ת בעולם הזה, כך יהיה לו נשמה וחיים. מי שזכה להיות יותר איש כשר, יהיה לו חיים יותר גדולים. כי אנחנו אחד עם השי"ת ממש, וכל הציאות שלנו היא לפי כמה שאנחנו דבקים בו.

השי"ת יעזור שתזכו להיות תמיד שמחים ומאושרים, ותעבדו את ה' בשמחה רבה. שיאיר בכל אחד אידישקייט בשמחה רבה.

וכל אחד יזכה להקים דורות ישרים בישראל, עוסקים בתורה ובמצוות. וכל אחד ידע שממנו תתמשך האמונה הקדושה לדורות דוריו דורות לעולמי עד ולנצח נצחים.

על ידי הייחוד הזה של 'ואתם הדבקים בה' אלקים', אנו מרעידים את כל העולמות, כי אין לנו שום דבר בעוה"ב רק כפי מה שאנו ממליכים את הקב"ה בעוה"ז. אשרינו מה טוב חלקינו שאנו יודעים מבורא גדול כזה, וממשה רבינו, הנביא הנאמן שהוא דבוק באמת בהשי"ת, ומכל הצדיקים הכלולים במשה רבינו, אשרינו מה טוב חלקינו. שבאמת נזכה ליאותם הדבקים בה' אלקים חיים כולכם היום.

הבה נקבל על עצמנו עול מלכות שמים, להיות דבוק מכאן ולהבא בהשי"ת, שהוא אחד יחיד ומיוחד, היה הוה ויהיה, אין עוד מלבדו. להתחזק באמונה, להתחזק בבטחון שהשי"ת עזר לנו ועוזר לנו וגם יעזור לנו לעד.

וכן נקבל על עצמנו להיות כלנו באחדות ממש, כי באמת כל ישראל בשורש איש אחד. 'בני בכורי ישראל', אלא שכאן בעוה"ז אנו מחולקים בגופים שלנו. וממילא כשיש לך אהבה לחבירך, אתה זוכה לכל המצוות שלו, ממש.

ולזאת יש לקבל על עצמו קודם התפילה מצות 'ואהבת לרעך כמוך', ועי"ז נחשב לו כמו שהוא התפלל את כל התפילות של ישראל, בכח ההתקשרות לכולם. וכשכולם מתפללים ביחד, מתקבלים התפילות בלי שום ספק.

נעשה הכנה ראויה מהיום והלאה לעסוק בתורה ותפילה בשמחה, ולעזוב את כל השטויות והדברים המגושמים. ולזכור העיקר שבעיקרים שאנחנו מקושרים להקב"ה, הקב"ה הוא חי וקיים לעד ולנצח נצחים, ועי"ז שאתה מקושר אליו ית' אתה חי לנצח נצחים. הכל כפי מדרגת ההתקשרות, אם הנך מקושר אליו ית' יותר ויותר, יש לך יותר ויותר חיים נצחים.

'ואתם הדבקים בה' אלקים, חיים כולכם היום', כפי מה שאדם דבוק בהקב"ה, כך הוא חי, חוץ מהקב"ה אין שום חיים אחרים. ואתם הדבקים בה' אלקים חיים כולכם היום.

איך יוכל האדם להחזיק עצמו בענוה, כשהוא רואה את חבירו במדרגה שפלה ונמוכה ממנו בהרבה.

אנו מהות של טוב. כשאנחנו רואה יהודי, אתה רואה 'טוב'. אם יש בו רע, זה כמו נספח מבחוץ שהוא צריך להלחם בו, אבל הוא במציאותו אינו רע אלא טוב.

ולכל אחד יש טוב מיוחד בפני עצמו. לכל יהודי יש גישמאק מיוחד בהקב"ה, גישמאק מיוחד בלימוד התורה, כל אחד יש לו חיות ביהדות באופן מיוחד בפני עצמו. ובוזה כלנו מקושרים ביחד, ועי"ז אנו באמת אחד, כי בשורש אנו אחד, וממילא גם בעוה"ז אנחנו אחד.

מהי העבודה של התקשרות לצדיקים?

יהודי צריך להיות דבוק תמיד בהקב"ה. לא שייך שיהיה דבוק בה' רק באופן של פעם כן פעם לא, וכי יש רגע אחד שאפשר לא להיות דבוק בהקב"ה!?

הבעש"ט האיר בעולם שאוכלים עבור רצון ה', שותים עבור רצון ה', יושנים עבור רצון ה', הכל כדי שיהיה לו כח לעבודת ה', ישנים כדי שיוכל לקום בהתחדשות נפלאה לעבודת ה'. כל דבר גשמי הוא רק למען קרבת אלקים.

יעקב חבל נחלתו

ותורה קדושה זו החצובה מעצם חכמתו יתברך שמו, נשתלשלה רבבות אלפי מדרגות, עד שנתקרבה מעט לשכלנו שנוכל גם אנו לעסוק בתורה, והוא דבר מבהיל על הרעיון... ולמענו התלבשה התורה בכ"ב אותיות ונתחלקה לתיבות ופסוקים ופרשיות, באופן שכל אחד ואחד מישראל בכוחו ללמוד את התורה, ואף להיות דבוק בה, בסוד "יעקב חבל נחלתו", וכדאינא מהבעש"ט הק' זיע"א, שהחבל הנמשך מאין-סוף, ומי שאוחז בסופו, הרי הוא דבוק לאין סוף ב"ה, כי האוחז במקצת החבל ובסופו כאוחז בראשו, עד כדי כך, שגם תינוקות של בית רבן בכוחם ללמוד את התורה הקדושה, ואפשר להסבירם "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ" בעברי טייטש רגיל, ושאר כל פסוקי התורה הקדושה.

(אוסף אמרים תורה, מאמר תשיעי)

קבלות קבועות

בימים אלו רבים הם החפצים לדעת "איך אפשר לעמוד בקבלות של הימים הנוראים". דרכו של מורינו שליט"א מאז, להדריך על קבלות כאלו אשר יש בכח האדם לקיימם בקביעות, ומובא כאן דוגמא מתוך אחד המכתבים אשר כתב לבחורים משומעי לקחו בשנת תשכ"ח, וכל ערום יעשה בדעת.

עשו לעצמכם תקנות קלות שנוח לקיימן אפי' ביום הטירדא, אפי' בעש"ק או בערב יום הכיפורים, התקנות כדלהלן:

א. לימוד סעיף שולחן ערוך בכל יום - מהתחלת אורח חיים. ואם יש לכם שיעורים אחרים אל תעזבו, אולם השיעורים ההם יהיו בזמן אחר (לא בעת השיעורים הקלים) והשיעור הנדון הזה יהיה דוקא סעיף אחד בכל יום, לא פחות ולא יותר. ועל דרך זה תגמרו בכל שנה שס"ה סעיפים ש"ע בקלות. מסופק אני אם יש בכח מי שגמר מלפני שנה עד היום הזה שס"ה סעיפים, ואפילו כן הלא בדרך הזה קל מאוד לקיים. ורבינו הוזהר מאוד על זה, וגילה שלימוד ש"ע זה תיקון נפלא לגשמת האדם - לברר ממנו הרע מהטוב. ואם יש לכם זמן תלמדו עם המשנה ברורה, ואם לאו, עם הבאר היטב, ואם לאו, אפי' המחבר והרמ"א לבד, ואם אירע שהחסיר יום אחד - לימוד ביום הבא הסעיף השייך למחר, ואילו את הסעיף שהחסיר אתמול, ישלים אחר כך אם יוכל.

ב. עשרה רגעים [דקות] כיום, שיחה בינו לבין קונו, ואת כל אשר עם לבבו ישיח לפני השי"ת, ואם יתמשך [יותר] או בטח שלא זינק. העיקר לקבוע על עשרה רגעים (והכל בלי נדר, כדי שלא יכשל בעון נדרים ח"ו).

ג. ג' קפיטלאך תהלים בכל יום. ולומר את התהלים בדרך שלימד אותנו רבינו, כלומר לשים בו את כל לבבו, ולתרגם את כל אשר עם לבבו בתיבות התהלים שנתסידו ברוח הקודש גבוה מאוד על ידי דוד המלך ע"ה שאמרם בשם כל ישראל, וכל אחד יוכל למצוא את עצמו בתוך התהלים.

(אוסף מכתבים, מכתב עח)

חיים של שלום

מהשי"ת, אדם הראשון התגרש מגן עדן, הנחש כבר רודף אותו להורגו, ואף חיות השדה כבר אינם בטלות אליו (כמובא בווהר נח עא), ומאותה עת ואילך יש בעולם מיתה וכליון, צרה וצוקה, הסתרה והעלמה - הכל נמשך מאותו חטא שהסית הנחש הקדמוני את האדם להיות נפרד מהשי"ת.

סוכת שלום

אכן כאן ברא השי"ת כח נורא הנקרא 'סוכת שלום', והוא גילוי נורא של קדושת שבת העוצר ומבטל את הפירוד וההסתרה, הסטרא אחרא וכל המזיקים הנמשכים מפירוד זה כולם בורחים מפני הדר ה' וגאוונו החוזר להתגלות על הבריא. העולם חוזר והשתוקק להשי"ת, כמו שאמרו בווהר הק' 'פד אתקדש יומא במעלי שבתא סוכת שלום שריא ואתפריסט בעלמא. מאן סוכת שלום, דא שבתא, וכל רוחין ועלעולין ושרין וכל סטרא דמסאבי פלהו טמירין ועאלין בעינא דריחא דנוקבא דתהומא רבא, דהא כיון דאתער קדושתא על עלמא, רוח מסאבא לא אתער בהדיה, ודא צריק מקמיה דדא' - [כשהתקדש היום בערב שבת, מה היא סוכת שלום - היא שבת, וכל הרוחות סערות ושדים וכל צד הטומאה - כולם מסתתרים ונכנסים בעין הריחיים של נקב תהום נורא, כי כיון שמתעוררת הקדושה על העולם אין רוח הטומאה שורה עמה אלא בורחת מפניה]...

השלמות של שבת היא שהשי"ת נכלל בבריא בהשתוקקות ולעומתו אנו נכללים בו יתברך בהשתוקקות זו - רק כך היא שלמות הבריא (כמבואר בארוכה בתוך המאמר - אודיע אמונתך-סוכות, מאמר ט), שהשי"ת משרה את שכינתו בעולם למלא את השתוקקות ישראל, וישראל יודעים שהם תלויים ואחוזים בו יתברך ועושים את רצונו למלאות את השתוקקות השי"ת, וכך עולה שלום זה ושלמים העולמות מדרגה אחר מדרגה בתכלית השלמות.

וזה גם ענין הסוכת שלום שפורש השי"ת על בני ישראל בחג הסוכות, כי כמו שנתבאר - גם בימים אלו אין הסטרא אחרא פוסקת מלעורר קטרוגים על ישראל, להעמיד מסך המבדיל בינם להשי"ת, לבנות מחיצה של ברזל להפריד בין הבריא והשי"ת, שלא יזכו ישראל להיות אחוזים ודבוקים בקדושה, אלא יפלו להעלמה והסתרה. לכן ברחמי השי"ת השרה עליהם את שכינתו בדרך נורא זו הנקראת 'סוכת שלום', כלומר, סוכה שתביא שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, ותעורר עליהם שמירה שיהיו כל ישראל יהיו דבוקים ואחוזים בו יתברך.

לא היתה אלא להמשיך את שכינתו יתברך בעולמות התחתונים, ולחבר יחד עליונים ותחתונים, כמו שאמרו חז"ל 'נתאווה שיהא לו דירה בתחתונים כמו שיש בעליונים' (תנחומא נשא סי' טז), כלומר, להוריד ולקשר את שכינתו הק' בעולמות התחתונים ממש. על כן ברא את אדם הראשון 'מן העליונים ומן התחתונים' (בראשית רבה ה, יא), מצד אחד הוא בשר ודם ממש, בעל תאוות רעות ומידות מושחתות, כמאמר הכתוב 'עיר פרא אדם יולד' (איוב יא, יב), ומצד שני 'בצלם אלהים ברא אתו' - 'מה אלהים אתיחד ביה שמה קדישא, אף הוא אתיחד ביה שמה קדישא כדקא יאות' (בראשית א, כו ובהקדמת וווהר יד), כלומר, על ידו נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה כדוגמא של מעלה כביכול.

”הרי חיים כאלו גרועים עשרות מונים ממות. וכי עליהם אנו מבקשים 'זכרנו לחיים', הרי אין אלו חיים כלל.”

ואכן מיד עם בריאתו, 'ראה את כל הבריות שברא הקדוש ברוך הוא, התחיל מפאר לשם בוראו ואמר 'מה רבו מעשיך ה'... והיה מתואר בדמות אלהים, ראו אותו הבריות ונתיראו, כסבורין שהוא בוראן, ובאו כולם להשתחוות לו, אמר להם: באתם להשתחוות לי, בואו אני ואתם נלך ונלביש גאות ועזו ונמליך עלינו מי שבראנו, לפי שהעם ממליכין את המלך, ואין המלך ממליך את עצמו אם אין העם ממליכין אותו. הלך אדם לעצמו והמליך אותו ראשון וכל הבריות אחריו, ואמר: ה' מלך גאות לבש' (פרקי דרבי אליעזר פ"א). וכן אמרו בזה"ק (ויחי רכא: ועוד) שאמר להם 'בואו אני ואתם נשתחוה ונברכה נברכה לפני ה' עשני'.

והנה כשראה הנחש הקדמוני את גודל החיבור שמקושרת הבריא ליוצרה, הכניס בהם רצון להיות 'נפרד', ואמר להם 'והייתם פאלהים ידעי טוב ורע' - 'מעץ זה אכל וברא את העולם ואם אתם תאכלו ממנו תבראו עולמות כמותו' (ילקוט שמעוני תהלים רמז תריג). כלומר, הסית אותם שלא להיות תלויים בהשי"ת אלא להיות נפרדים לעצמם. ואכן מיד כשאכלו מעץ הדעת נכנס העולם למקום של פירוד וריחוק, האדם התרחק ונפרד מהשי"ת, עד שאמרו חז"ל (סנהדרין לה:): שלפי גודל מדרגתו נפלה בו כביכול איוו מדרגה של מיונות וכפירה.

ובאותה שעה התחיל פירוד וריחוק של העולם

זכרנו לחיים נצחיים

ובאמת על זה היה עיקר הדין של הימים הנוראים שעברו עלינו, כמובא בספרים הק' שעיקר תפילת 'זכרנו לחיים' אינה על חיים גשמיים אלא על החיים הרוחניים, חיים של אמונה ודבקות, ולעומת זאת עיקר המיתה שרוצים המקטרגים להביא עלינו היא מיתת הנפש, שיהיה האדם נפרד מבוראו ח"ו, כי כשהאדם נפרד מהשי"ת וחי חיים של גשמיות וגסות הנפש הוא גרוע ממיתה, וכי אפשר לקרוא לימים כאלו בשם 'חיים', חיים שהוא מתהלך מתאוה לתאוה ומדמיון לדמיון, רודף אחר הממון וגשמיות העולם ולבו מלא דמיונות של קנאה תאוה וכבוד, הרי חיים כאלו גרועים עשרות מונים ממות. וכי עליהם אנו מבקשים 'זכרנו לחיים', הרי אין אלו חיים כלל. כשאדם מחובר לבורא הרי הוא חי, אך כשהוא תלוש מחי החיים' הרי הוא מת, זה לא נקרא לחיות, זה חיים של דמיון. חיים נקרא רק כשאדם מרגיש את האמונה - אז הוא חי, כי הוא דבוק ב'חי החיים'. חוץ פון דעם אויבערשטן איז אלעס געשטארבן. אז מען איז דבוק אין אויבערשטן, לעבט מען... [חוץ מהשי"ת הכל מת, כשדבוקים בהשי"ת - חיים]...

לכן מעורר היצר על האדם קטרוגים להפילו מדרך החיים שלא יהיה לו טעם בעבודת ה', שבכל פעם שהוא בא לשבור את יצרו יהיה נדמה לו הדבר כהר גבוה, שלא יזכה לטעום את נועם זיו התורה אלא תהיה נדמית לו כדבר מר, שלא יזכה לראות את נועם התפילה - להיות תלוי בהשי"ת ודבוק בו, וכך הוא מקטרג על כל דבר שבקדושה - שבכל נסיון יהיו לו מלחמות ומכשולות בלי גבול. כל זה נמשך על האדם מקטרוג היצר הרע, העוסק להדיחו מדרכי חיים לדרכי מיתה, להפרידו מהשי"ת - חי החיים ולחבר אותו ליצר הרע הנקרא 'סטרא דמותא' (ווהר בראשית כו).

מעשה שטן

חיבור זה הוא תכלית הבריא, שהאדם יהיה תלוי ואחוז בהשי"ת, שלא תהיה לו ישות וגאווה לעצמו אלא יהיה בטל ומחובר להשי"ת לבדו, כמו שאמרו חז"ל (ראש השנה כו). שאף על פי שבריא העולם התחילה ביום כ"ה אלול, וביום הזה נבראו האור והחושך, בכל זאת אין הבריא עולה בשם עד יום א' תשרי הנקרא 'ראש השנה', ובו אנו אומרים 'זה היום תחלת מעשיך, זכרון ליום ראשון' (תפילת מוסף לראש השנה, ברכת זכרונות), כי אע"פ שרוב חלקי הבריא נבראו קודם יום זה, אין הבריא נחשבת כלום עד שיבוא האדם - תכלית הבריא ויכיר בה את השי"ת.

והוא גם כן בדרך זו, כי כל תכלית הבריא

היום אם בקולו תשמעו

ב"ה יום א' מוצאי ש"ק ה' שבט תשכ"ח ירושלים ת"ו בב"א

בימים הקרובים דברתי מענין התורה בלק"מ (סי' ע"ב) "היום אם בקולו תשמעו" (תהלים צה) - שלא לחשוב בעבודת השם כי אם על אותו היום, ואם היו מקיימים את זה, אזי כמה מעט שהיו חוטפים, היו מרוויחים הרבה מאד.

כי דרך הבעל דבר לבבל תמיד מהעבר ומהעתיד, ובינתיים משכיח מההווה. ועיקר השליטה שיש לאדם הוא רק על ההווה, כי העבר אין והעתיד עדיין.

ורבינו גם מבאר שם שאם לא חושבים רק על זה היום, נעשה יותר קל כל ענין עבודת השי"ת, ואין לו לאדם רק זה היום שעומד בו לחטוף מה שיכול; מעט תהלים, מעט תורה, מעט מצות, השלש תפילות שבוה היום. כי כל אדם רוצה תכלית טוב, וחושב שהתכלית הטוב נעשה ברגע האחרון, ולא כן הוא, כי אם כשחושבים ע"ז היום וחוטפים קצת תכלית טוב וכן למחר וכו' ובצירוף המעט שבכל יום נעשה מזה תכלית מצוין, כי בסוף מצטרף הכל לחשבון גדול לא ישוער.

ודוד המלך ע"ה אומר בתהלים (קאפי קיט, צח) "מאיבי תחכמוני", והבעל דבר ג"כ הולך בדרך זו - שהוא מפתח את האדם במעט מעט, חוטף מהאדם שעה או יום, ואח"כ עוד מעט זמן וכו' וכו', עד שבהמשך הזמן לפי חשבון של ימי של האדם הקצובים, יש לבע"ד יותר ממה שיש להאדם בעצמו, והכל ממה שחוטף מעט מעט.

ורש"י מפרש על הפסוק בתהלים (פרק ל"ז) "הנה טפחות נתתה ימי" - שימי האדם קצובים ומדודים, כדבר הנמדד בטפחים, זה עד כאן וזה עד כאן.

ועצה זו של "היום אם בקולו תשמעו" הוא ממש כמו עצתו של היצר הרע, אלא שהוא בקדושה, והוא, שלא לחשוב בעבודת השם כי אם על אותו היום, על הקצת תורה וקצת תפילה ולהנצל מן החטא וה' יעזור, והיא עצת רבינו הק' שנאמרה בתמימות ובפשטות ובחכמה נפלאה, ואם הייתי מקיים זאת הייתי ערליכער איד גדול השם יעזור. זה אשר דברנו בימים הקרובים.

יעקב מאיר

משיב
דבר
מכתבים ממזמור
בעניני רחוק

וימינו תחבנק עמדות אלה

שנים אתה מחפש את האור של סוכות, מנסה להתחבר, להרגיש את ה'וימינו תחבנק' להסתגף עם האושפזין הקדושים בצילא דמהימנותא עכשיו זה בהישג יד!

הספר החדש "אודיע אמונתך-סוכות"
מאת מו"ר הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

מאיר באור חדש את שני הארבה והאמונה המתגלים בחג הסוכות.

דף אחי דף פרק אחרי פרק תגלה אף להכנס לצל הסוכה מכינסת החג ועד צאתו ואף לזכות להמשיך את האור הגדול ולחסות בצילא דמהימנותא בכל ימות השנה

טעם חדש בכל גזע מימי החג

הספר שיאיר לך את ימי החג באור חדש ושבתם מים בששון מומעיני הישועה

הדפוס של חתירה

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66 להשיג בחנויות הספרים

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

לבטח דרכך... ולא הרגיש בטעותו שאף הוא כחומר ביד היוצר, ורק הפיקח הוא שמנהיג את כל השורה. כן נטבע טעות של גאון עיוורת בברואים, ה"י, ולכל אחד נדמה כאילו הוא מוביל את הענינים, וד"ל.

על דרך זה מובא מהמגיד מקוזניץ בסה"ק עבודת ישראל עה"פ (דברים לב-לט) וז"ל: "ראו עתה כי אני אני הוא" - כל מקום שאתה שומע שאחד אומר 'אני', דע 'כי אני הוא' - זה מהשי"ת ואין בלתו".

מובא בראשונים, משל לעשרה אנשים עוורים שהלכו בדרך, כשהם מובלים על ידי פיקח. מנהיגם סידרם בשורה אחת, אחד מאחורי השני, כדי להקל על הילוכם, כאשר העיוור השני סומך ידיו על כתף העיוור הראשון, והשלישי נאחז בשני, וכן הלאה, ואילו הפיקח אוחז בידי הראשון.

והנה שומע הפיקח שאחד העיוורים מתגאה בפני חבירו הנתמך בכתפו ואומר לו: דע לך שבלעדי לא היית מסוגל ללכת, והיית שובר ראשך, ורק על ידי שאני תומך בך אתה הולך

דעו כי
אני אני
הוא

יעקב חבל
נחלתו - ככל
שנאחז ונדבק
יותר בחבל
נחלתו יתברך,
כך ילך ויתנתק
הקשר אל
הסטרא אחרא

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מורינו שליט"א
ניצוץ אחד!